

dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, a neplatí toto omezení podle druhého odstavce téhož paragrafu jen tehdy, uplynulo-li do dne, kdy spáchal týž vinník nový trestný čin, při zločinech 10 let ode dne, kdy byl trest vykonán, kdy byl trest prvoplátně prominut, kdy byl výkon trestu promlčen nebo kdy bylo podle zákona o podmíněném odsouzení vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. V projednávaném případě spáchal obžalovaný nový trestný čin již dne 15. prosince 1918, tedy dokonce ještě dříve než mu trest prve uložený byl prominut. Ježto neuplynula od výkonu trestu, pokud se týče od jeho prominutí dosud 10letá doba, vytčená v druhém odstavci §u 2 zákona, jest podmíněně odsouzení u obžalovaného vyloučeno. Než, nehledíc k tomu, neshledal zrušovací soud u obžalovaného podstatných důvodů pro spolehlivý předpoklad, že vyslovené odsouzení bude mu dostatečnou výstrahou pro budoucnost, by vyvaroval se trestných činů. Obžalovaný byl již pětkrát odsouzen pro přestupky urážky na cti. Nepůsobila-li na obžalovaného tato odsouzení, není ve smyslu §u 1 zákona o podmíněném odsouzení důvodu, by se mohlo míti za to, že se obžalovaný polepší bez výkonu trestu. K tomu přistupuje okolnost, že obžalovaný zločin podvodu, kterým byl vinným uznán, opakoval a že provedl podvod rafinovaným způsobem. Činem tím projevil obžalovaný úplnou zvrácenost pojmání povinností vůči zákonným předpisům a tím, že trestný čin opakoval, zvláštní sklon ku páchání podobných činů. Okolnosti ty neposkytují s ohledem na tuto z tíže činu plynoucí povahu obžalovaného záruky, že v budoucnu i bez výkonu trestu povede pořádný život. Právem nepřiznal obžalovanému nalézací soud dobrodiní podmíněného odsouzení a musilo proto jeho odvolání v tomto směru jako bezdůvodné býti zamítnuto.

Čís. 2065.

Pokud není krádeží, odcizil-li pachatel věc osobě, které ji dal jako nezletilec bez schválení poručenstva.

§ 463 tr. zák. nerozeznává mezi sourozenci plnorodými a polorodými.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Zm I 447/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 8. května 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ů 171, 176-II a) tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle podle §u 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaná napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečního důvodu §u 281 čís. 4 tr. ř., protože nebylo vyhověno jejímu návrhu na provedení důkazů, uvedených v podání ze dne 5. května 1925. V návrhu tom žádala, by byly provedeny svědecké důkazy o tom, že peřiny, které jsou předmětem řízení, měla jako dědictví po otci, že je měl v držení a uscho-

vání její poručník Antonín B., že před 2 roky se odstěhovala k Alžbětě S-ové, by u ní opatrovala děti, že tato jí slíbila mzdu, že peřiny přinesla k S-ové, že jí dosud patří a že to uznal manžel S-ové Josef S. Soud tento návrh odmítl. K úplnému vyšetření a správnému posouzení věci bylo však nutno, návrhu vyhověti a rozebrati okolnosti v něm uvedené. Nalézací soud považoval za zjištěno, že obžalovaná Johana Ph-ová asi před 2 roky dala své nevlastní sestře Alžbětě S-ové 1 vrchní, 1 spodní peřinu a 4 polštáře, jež měla z pozůstalosti po svém otci. Dala jí je na náhradu za škodu, kterou jí způsobila odcizením různých věcí. Při tom soud přehlédl, že obžalovaná jest narozená 26. listopadu 1906, že dosud nedosáhla fyzické zletilosti a že před 2 roky jí bylo teprve 16 roků. Podle uvedeného průvodního návrhu zemřel její otec roku 1917. V době tvrzeného smíru se S-ovou (roku 1922) byla obžalovaná nezletilou a nemohla býti prohlášena za zletilou (§§y 1 a 5 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 447 sb. z. a n.). Nezletilec nemůže však beze schválení poručenstva nic zciziti ze svého majetku ani na sebe vzíti závazek (§ 244 obč. zák.), vyjímajíc případy §u 246 obč. zák. Jest zjištěno, že obžalovaná zdědila ony peřiny. Nepřicházejí tedy v úvahu jako věci, jichž nabyta svou pílí. Nebylo rozebráno a zjištěno, zda snad peřiny jí byly odevzdány, když dosáhla dospělosti (§ 21 obč. zák.) k jejímu užívání. Ve spise není zmínky o tom, že poručnictvo obžalované onen smír schválilo. Není tedy zjištěno, zda byl platně uzavřen. K převodu vlastnictví peřin na S-ovou však byla nutna platná smlouva. Nestačil souhlas nezletilé vlastnice a odevzdání, jež první soud zjistil. Z těchto úvah jest zřejmo, že nalézací soud nezjistil, či vlastnictvím peřiny byly v době zažalovaného činu, a následkem toho nelze posouditi, zdali obžalovaná odnesla cizí věci movité.

Podle obžaloby bydlela obžalovaná ve společné domácnosti s poškozenou Alžbětou S-ovou. Soud zjistil, že ji tato k sobě vzala před 2 roky. Je zjištěno, že jsou nevlastní sestry. Soud vyslovil v rozsudku názor, že předpisu §u 463 tr. zák. nelze použití na nevlastní sestry. Tento předpis však nerozeznává mezi plnorodými a polorodými sourozenci. Klade však váhu na to, zda příbuzní, v něm uvedení, bydlí ve společné domácnosti. Poměr mezi obžalovanou a S-ovou není dostatečně vyjasněn. Jest tedy pochybno, zda jedná se v tomto případě o krádež v rodině, — předpokládajíc ovšem, že čin obžalované by byl krádeží. Kdyby byl nalézací soud připustil nabídnuté důkazy a kdyby je byl řádně provedl, byl by musel uvažovati o okolnostech nahoře uvedených a zjišťovati je. Tím by byl získal úplný skutkový základ pro rozhodnutí, zda byl čin obžalované vůbec krádeží a zejména krádeží v rodině. Při kvalifikaci činu jako krádeže v rodině nebyli by oprávněni ke stíhání ani veřejný obžalobce ani Alžběta S-ová, nýbrž jedině manžel této jako hlava rodiny. Zamítnutím návrhu byla obhajoba obžalované zmařena, při nejmenším značně stížena. Zmateční stížnost je tedy odůvodněna.

Čís. 2066.

Skutková podstata přestupku §u 320 písm. f) tr. zák. předpokládá v subjektivním směru úmysl klamati osobu třetí, t. j. vzbuditi zdání, že